

[Arne Melchior]

Så blev der spurgt om CDs energipolitiske mål. Mig bekendt drejer denne debat sig om en ganske bestemt del af energipolitikken. CD har deltaget i alle debatter og mundtligt såvel som skriftligt i artikler og program-skrifter og debathæfter fremsat sine synspunkter om energipolitik under en større synsvinkel. Det er bare ikke det, debatten i dag drejer sig om.

Endelig var der spørgsmålet om mit og CDs syn på flertallets kompetence. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at flertallet af danske borgere har mindst samme mulighed for at vurdere disse sager, som jeg har. De har bare ikke påtaget sig den opgave, og de har ikke de informationer, den adgang til dem og den tid og de kræfter, som jeg får betalt for at have og stillet til rådighed. Derfor har vi dette synspunkt med hensyn til folkeafstemninger, som ikke er nyt til denne lejlighed, men som vi har hævdet i hele partiets glørværdige 7-årige historie, nemlig at vi ikke ønsker ansvarsflugt for de folkevalgte. De folkevalgte skal påtage sig ansvaret for de vanskelige ting og ikke sige: nå men det må I, som har sat os til at træffe de beslutninger, selv afgøre.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg skal også gøre det ganske kort. Statsministeren udtrykte tilfredshed med, at de fleste partier, også de, som i og for sig er gået mod lovforslagene, er i hvert fald delvis enige i lovforslagenes intentioner med hensyn til, at olien og naturgassen derude i Nordsøen skal komme det danske samfund til gode. Jeg kan på mit partis vegne sige, at vi er helt enige i disse intentioner.

Jeg må måske citere omkvædet i en gammel sang, hvor man siger: det er ikke det, man gør det, men det er måden, man gør det på. Det har jeg vist givet klart udtryk for også i min første ordførertale.

Statsministeren siger ganske klart, at regeringen vil bryde A. P. Møllers monopol. Det kan man gøre på forskellig måde, men man må bare stadig væk have i erindring, at det er en anden regering, der har tildelt A. P. Møller dette monopol. Dette monopol eller denne koncession blev jo genforhandlet i 1976, hvor A. P. Møller eller DUC gav nogle indrømmelser, og det var jo kun dem, der kunne give dem, for det var dem, der havde

eneretten på det tidspunkt. Man tilforhandlede sig altså for bare godt og vel 4 år siden disse koncessionsbestemmelser, som f. eks. blev ændret derhen, at arealafgivelsen, som vi har talt så meget om i dag, ikke skulle holde hele perioden ud, men at man i 1990 à 3 gange skulle have afleveret 27 pct. af arealet; så langt nåede man dengang. Nu kommer man her 4 år efter med andre krav, som giver en helt anden takt for tilbagelevering af arealerne. Situationen er altså en anden, og kristeligt folkeparti kan i hvert fald ikke sanktionere den måde, man gør det på.

Statsministeren sagde også, at han mente, mange i samfundet forstod, at det, regeringen gjorde her, var det rigtige. Det er nu ikke min opfattelse af dem, som jeg har talt med om disse ting, eller som har henvendt sig til mig, for de har sagt: det er dog for groft. Kan man virkelig ikke stole på en regerings aftaler? Kan de virkelig komme nu få år efter og totalt bryde de aftaler, som blev indgået først i 1962 og senest i 1976? Derfor tror jeg, at man ude i befolkningen i al almindelighed har en retfærdighedssans, som siger, at sådan kan man ikke bære sig ad.

Så kan man sige, lige så meget man vil: ja men det gælder hele nationens velfærd, og alt det dér. Ja, det gør det nok, men det er altså måden, man gør det på. Vi mener stadig væk, at der skulle være mulighed for en forhandlingsløsning, og det har statsministeren jo heller ikke lukket døren helt for; han har lyttet til de opfordringer, der er fremkommet her i dag og tidligere. Jeg tror og håber i hvert fald, at der i de kommende dage kommer ny gang i forhandlingerne. Om de foreliggende lovforslag skulle bruges som et tvangsmiddel for at virke befordrende på de videre forhandlinger, tør jeg ikke sige, men noget kunne måske nok tyde på det. Det væsentlige er dog som sagt, at vi når til en aftaleløsning. Det ville være en ulykkelig situation, hvis DUC anlagde en bekestelig sag, som kunne trække det hele i langdrag. Det ville netop give det stik modsatte resultat af formålet med regeringens lovforslag i dag; det ville trække det hele i langdrag og forsinke og fordyre hele projektet. Derfor må vi være med blandt dem, som håber på, at regeringen går i genforhandling. Statsministeren sagde selv, at det skulle være en opfordring til A. P. Møller. Ja, det skal det være, men det skal også være en opfordring til regerin-